

„Každý dobrý kresťan musí byť ochotnejší skôr zachrániť výrok blížneho, než ho odsudzovať.“

Sv. Ignác z Loyoly

AKO HOVORIŤ O INÝCH

Sv. Ignác bol od mladosti, keď ako chlapec slúžil na kráľovskom dvore, vovádzaný do spôsobov taktnej, diplomatickej a zdvorilej komunikácie. Cez vlastné skúsenosti a poznanie tajomstiev hlbín ľudského srdca z rozhovorov a sprevádzania rástol v umení komunikácie, a tak v schopnosti pomáhať ľudským dušiam.

V usmerneniach pre všeobecné spytovanie svedomia hovorí sv. Ignác o tom, kedy sa prehrešujeme v myšlienkach, slovách a skutkoch. Vo vzťahu k rozprávaniu o druhých uvádza toto odporúčanie: „O druhom neslobodno povedať nič, čo by mu kazilo chýr, alebo proti nemu vzbudzovalo šomranie. ... Keď prezradíme nedokonalosť blížneho, ukazujeme svoju vlastnú nedokonalosť“ (DC 41). V našich rozhovoroch zaznieva veľa negatívnych poznámok, neuvážaných komentárov, zhadzujúcich hodnotení, množstvo neoverených informácií. Pre samotného Ignáca boli rozhovory príležitosťou na povzbudenie, usmernenie, poučenie. Svojim spolubratom, ktorí boli pozvaní na Tridentský koncil, dal takéto pokyny: „Na vašom mieste by som bol pomalý, uvážlivý, láskavý v rozprávaní. ... Ešte raz, bol by som pomalý v rozprávaní, pokúšal by som sa pri počúvaní učiť. ... Zostal by som pokojný, aby som dokázal vycítiť a spoznať zmyslenie - pocity a vôľu tých, ktorí rozprávajú, aby som lepšie odpovedal alebo mlčal.“

Biblický text

„Nesúďte, aby ste neboli súdení. Lebo ako budete súdiť vy, tak budú súdiť aj vás, a akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám. Prečo vidíš smietku v oku svojho brata, a vo vlastnom oku brvno nezbadáš? Alebo ako môžeš povedať svojmu bratovi: «Dovoľ, vyberiem ti smietku z oka» - a ty máš v oku brvno?! Pokrytec, vyhod' najprv brvno zo svojho oka! Potom budeš vidieť a budeš môcť vybrať smietku z oka svojho brata.“ (Mt 7, 1-5)

Prosba

Prosím o milosť, aby som dokázal/a uvážene, múdro a s láskou hovoriť o druhých.

Z Ignácovho života

„Jedného dňa ma stretol istý bohatý Španiel a spýtal sa ma, čo tu robím a kam chcem cestovať. Keď sa dozvedel o mojom pláne, pozval ma na obed do svojho domu a potom ma zadržal pri sebe niekoľko dní, kým sa neskončili prípravy na odchod. Už z čias pobytu v Manréze mal som v obyčaji, že keď som jedol spolu s inými, nikdy som pri stole nerozprával, iba keď bolo treba krátko odpovedať na otázky. Zato som však pozoroval to, o čom sa rozprávalo, a zbieral som si z toho čo-to, aby som to mohol príležitostne použiť na rozhovor o Bohu; a po jedle som to aj robieval. To bol dôvod, prečo si ma ten dobrý človek tak veľmi obľúbil s celou

svojou domácnosťou, že ma chceli mať pri sebe a prinútili ma, aby som u nich ostal. Sám hostiteľ ma zaviedol k benátskemu dóžovi, aby som sa s ním porozprával, t. j. zaviedol ma k nemu na audienciu. Keď ma dóža vypočul, nariadil, aby mi dali miesto na lodi miestodržiteľov, ktorí cestovali na ostrov Cyprus.“ (Rozhovory pútnika 42)

Niekoľko otázok na reflexiu:

- Ako rozprávam vo svojich rozhovoroch o neprítomných blízkych?
- Dokážem pozorne počúvať a citlivo komunikovať aj nepríjemné skutočnosti?
- Čo mi pomáha viesť správne rozhovor?
- Prečo niektoré moje rozhovory nedopadnú dobre?

Záverečná modlitba:

Ľudia sú nerozumní, nelogickí a sebeckí. Ale aj tak ich miluj! Ak robíš dobre, ľudia Ťa obvinia. Zo sebeckých, postranných pohnútok. Ale aj tak rob dobre! Ak si úspešný, získaš si falošných priateľov. A skutočných nepriateľov. Ale aj tak buď úspešný! Na dobro, ktoré konáš, sa zajtra zabudne. Ale aj tak rob dobro! Čestnosť a úprimnosť Ťa urobia zraniteľným. Ale aj tak buď čestný a úprimný! Čo si po celé roky budoval, môže sa za jednu noc zrútiť. Ale aj tak buduj! Ľudia naozaj potrebujú pomoc, ale možno ťa napadnú, ak im pomôžeš. Ale aj tak pomáhaj ľuďom! Daruj svetu to najlepšie, čo máš, a udrú ťa do tváre. Ale aj tak daj svetu to najlepšie, čo máš! (Matka Tereza)